

Přednáška - Suhotra Svámí
Šrímad Bhágavatam 4.22.5
Praha, 29.12.1996
Nebud'te lacinými žáky
Zasvěcení - Vidyagati dás

Áčárja je ten, kdo učí svým příkladem. Áčárja nepřijímá roli avatára nebo avadhúty. Avatár znamená inkarnace Boha a avadhúta je transcendentalista, který nenásleduje žádná pravidla písem. Avatára i avadhúta jsou na jiné úrovni existence než jíva. I když uctíváme avadhútu i avatára, tak je nemůžeme následovat. Áčárja, i když sám je samozřejmě transcendentalistou, ze své milosti sestupuje na naši úroveň a ukazuje nám, jak vystoupit na transcendentální úroveň.

Jednou přišel sannjásí žák k Prabhupádovi s problémem: „Můj drahý Šrílo Prabhupádo, i když jsem v sannjás ášramu, tak si nemůžu pomoci a musím pořád myslet na svou bývalou ženu. Ale v šástrách čteme, že sannjásín by to neměl dělat.“ Prabhupáda odpověděl, že úroveň myslí je velice těžké ovládat. Myšlení je následováno chtěním, a potom cítěním udělat tu věc. S myšlením toho nemůžeme moc udělat, když je mysl zabrána myšlenkami. Myšlenky nemůžeme vypnout. Ale co můžeme udělat je zastavit je v tom bodě, abychom nešli od myšlení k cítění, což je úroveň, kdy začneme ty myšlenky vychutnávat. Meditujeme o těchto věcech a už prožíváme požitky, který z nich získáváme. Měli bychom být odhodlaní nespádnout na úroveň cítění, protože jakmile se na ní dostaneme, tak potom už tu věc budeme muset udělat, přijdeme na úroveň chtění.

V odpovědi tomu žákovi, který vzpomínal na svou bývalou ženu, Prabhupáda říkal: „Já jsem měl dnes v noci sen o mojí bývalé ženě.“ Jsme užaslí, že Prabhupáda může něco takového říci takovým přímým způsobem. Můžeme se ptát: „Jak je to možné, že Šríla Prabhupáda, který je mahá-bhágavata, sní o své bývalé ženě?“ Ale když jsme takto rozrušeni, tak to znamená, že nerozumíme kdo je áčárja. Áčárja nás učí příkladem, abychom ve svém životě věděli co dělat a co nedělat. Naše mysl je neustále napadána nechtěnými myšlenkami a nechtěnými sny. Když máte takovéto myšlenky a jdete ke svému učiteli a on vám řekne: „Co to je za myšlenky? To neznám, to jsem nikdy neměl!“ Tak jaký si můžete od takového učitele vzít příklad jak řešit tu situaci? Když Šríla Prabhupáda sní o své bývalé ženě, tak je to jeho milost vůči nám. Neznamená to, že Šríla Prabhupáda je obyčejný člověk. Spíše nám ukazuje, co může obyčejný člověk udělat tím, že se odevzdá svému duchovnímu mistru a šrí-guru-parampaře.

Šríla Prabhupáda dával často příklad učitele ve škole. Když učitel učí děti, jak vyslovovat jednotlivá slova, tak napíše na tabuli „KOČKA“ a potom se zeptá svých studentů. „Co to je?“ Studenti velice radostně řeknou: „Kočka! Kočka!“ Znamená to snad, že učitel neví, co to znamená a ptá se malých dětí? Měli bychom si myslet: „Co to je za učitele, když toto neví? On ani neví, co znamená „KOČKA.“ Ale ne, to je způsob, jak učitel přijde ke svým žákům a pozvedne je. Zcela zřejmě poznání tohoto učitele přesahuje poznání těch malých dětí, ale z jeho milosti to vypadá, že on je jedním z těch dětí. On má velice jasný záměr s těmi dětmi. Krok za krokem je přivést na úroveň plného poznání. Tak je to také s áčárjou.

Áčárja nevyjevuje nějakou mystickou akrobacii nebo žonglérství, nečte vnitřní myšlenky lidí, nemá rozhovory s neviditelnými bytostmi, nedělá fantastické předpovědi do budoucnosti. Áčárja učí svým příkladem jak sloužit Kršnovi, jak může člověk překonat všechny svoje chyby, jak se může stát čistým a jít zpátky k Bohu. Ale jak jsem říkal včera večer, naneštěstí náš návyk je podvádět. Áčárja nám ukazuje velice metodický proces a to pro nás znamená trochu práce. Díky našemu zlozvyku podvádět můžeme chtít nějaké úlevy. Když se snažíme ze svého duchovního mistra udělat avatára nebo avadhútu, tak to je důkaz, že chceme nějakou úlevu v duchovním životě.

Dám příklad, pravdivý příběh z Bangladéše, což je východní Bengálsko, kde je spousta sahadžijů. Byl jeden odříkavý brahmačárí, který cestoval po vesnicích v Bengálsku a učil lidi hari-kathá, mluvení o Kršnovi a zpívání svatého jména. Protože pravidelně navštěvoval ty vesnice, začal mít následovníky a bylo jich více a více. Když měl jednoho dne hodně následovníků, tak ti z těch starších osob přišli za ním, aby s ním mluvili. Říkali: „Gurudévo, teď začínáte být velice slavný a velice známý, máte tolik žáků a následovníků. Myslíme si, že teď je ten správný čas, abyste se prohlásil za avatára.“

Co je tady záměr? Můžeme vidět, že tito lidé jsou velice nekvalifikovaní. I když jejich guru byl velice známý a prominentní, přesto nebyl schopen je pozvednout na úroveň sádhana bhakti. Byli stále obyčejnými lidmi. Jedli ryby, kouřili, pili. Jejich záměrem bylo: „Když náš gurudží teď bude bhagaván, tak my budeme mahá-bhágavatové, budeme čistí oddaní automaticky, protože jsme jeho žáci.“ Potom nemusíte nic dělat, protože když váš guru je Bůh a vy jste s ním spojení jako žáci, jako následovníci, tak potom jste společníci Boha. Když někdo řekne: „Ale vy jíte ryby, kouříte a pijete.“, tak oni řeknou: „To je naše líla. To je také transcendentální, ty tomu nerozumíš. Díváš se na nás materiálním zrakem.“ Můžeme vidět, odkud tato tendence přichází. Přichází ze sklonu podvádět. Stejně tak, když je guru avadhúta. Avadhúta nenásleduje žádné standardní pokyny šáster. To znamená, že nedává příklad obyčejným lidem. I když nejsme na té úrovni, kdy se sdružujeme s avadhútou, můžeme tvrdit, že cokoliv děláme, je také na transcendentální úrovni.

Někdy můžeme vidět čistého oddaného Kršny, že je v této náladě avadhúty. Například Gaurakišóra Babádží. Byli lidé, kteří se s ním sdružovali, aby mohli ostatním ukazovat: „Podívejte se, my jsme jeho žáci, my jsme jeho společníci!“ Ale oni ho jenom napodobovali. Samozřejmě on to věděl. Jednou se uchýlil ke svému bhajanu na místo, kam se chodilo na záchod. To je velice znečištěné místo. Dokonce i na západě to lidé tak berou, co teprve říci o Indii. On žil v budce, kam se chodí na záchod a zpíval tam Haré Kršna. Pro většinu z těch darebáckých následovníků to už bylo příliš a už se nemohli kolem něho sdružovat. Kromě jednoho. Jak jsou vždy dvě budky vedle sebe, jedna pro muže a jedna pro ženy, tak on si vlezl do té budky pro ženy. Potom Gaurakišóra dás Babádží odešel.

Oni se snaží sdružovat se s avadhútou, protože zde není žádný standardní proces. Někdo se může zeptat: „Proč avadhúta nenásleduje standardní proces? Odpověď je: „Protože je absorbován ve svatém jménu. Ten, kdo zpívá Haré Kršna mahámantru neustále, nemusí dělat nic jiného.“ Ale kdo je na této úrovni? To je velice, velice vzácná věc. Obyčejní lidé nemají chuť zpívat Haré Kršna mahámantru 24 hodin denně. Bhakta program pro tyto bhadžan-ánandí je, že začínají zpíváním 64 kol denně. Úroveň, kdy může dostat zasvěcení, je 196 kol denně. To je jako Šríla Haridás Thákur. Námáčárja Haridás Thákur. Když někdo zpívá 196 kol každý den, tak potom nemusíme pochybovat o jeho ostatních činnostech. Jako kdybychom tady v chrámu měli oddaného, který každý den zpívá 196 kol, tak bychom mu

jedině vzdávali úctu. Ale my chápeme, jak je to vzácné. Nevidíme nikoho, kdo by zpíval 196 kol denně a ani si to nedokážeme představit, že by to někdo dělal.

Lidé jenom napodobují. Avadhúta chodí sem a tam a neustále zpívá. Ti lidé, co ho napodobují, chodí také sem a tam, ale nezpívají. Jenom, když se někdo dívá, tak zpívají, ale jinak dělají různé nesmysly. Co se týče jejich soukromého života, tak jejich soukromé životy jsou plné znečištění. Lidé jsou adháma neboli pokleslí. Každé ráno zpíváme, že duchovní mistr je oceán milosti a že je přítel adháma neboli pokleslých duší. Co to znamená být přítelem pokleslých duší? To znamená pomoci jim a ukázat jim způsob, jak vyjít z této pokleslé pozice. Nad úrovní adháma je úroveň kaništa. Tam začíná následování pravidel a předpisů. Nad úrovní kaništa je úroveň madhama. Tam se stane člověk kazatelem. Nad tím je prvotřídní úroveň čisté oddané služby – uttama. Programem duchovního mistra, áčárji, je, vést lidi krok za krokem přes úroveň adháma, kaništa, madhama a uttama. Tyto snahy přeskočit z adháma úrovně až na uttama úroveň zadními dveřmi nebo nějakým předstíráním, to je všechno podvod. Áčárja přichází učit svým vlastním příkladem (áčár) a dokud nenásledujeme jeho příkladu, tak nemáme žádné spojení s áčárjou.

Dnes jsme svědky ceremonie vaišnava harináma-díkša, zasvěcení do svatého jména. Tato ceremonie znamená stát se žákem a jak jsem včera vysvětlil, znamená to přijmout disciplínu. To je skutečné spojení s řetězcem poslušnosti duchovních mistrů. Tím, že přijmeme disciplínu, tím, že následujeme standardní pravidla a principy, tím, že zpíváme minimálně 16 kol denně, tím, že se zaměstnáváme v sádhana bhakti, ve službě Kršnovi, to je vlastně naše duchovní postavení. To nás vyvede z adháma, z pokleslé pozice.

Zasvěcovací proces, to není jako stát se členem fan klubu našeho gurua. Všechny pop hvězdy mají svůj fan club. Lidé ji pak píšou: „Já jsem tvůj oddaný, já miluji tvou hudbu, vypadáš tak hezky, jsem tvůj fanoušek.“ Potom na oplátku obdrží oficiální členskou kartu a tam je napsáno: „Teď jsi uznán oficiálním členem fan klubu Boba Crashe. Potom dostaneš velkou fotografii Bob Crashe, kterou si můžeš dát na zeď. Můžeš jít na setkání fan klubu Boba Crashe. Také dostaneš každý měsíc dopis napsaný Bobem Craschem osobně.“ Takže tam je nějaký vztah s Bobem Craschem, ale není tam žádná standardní disciplína daná v šástrách. Takže je to celé nanic. Duchovní mistr by neměl být přijímán jako nějaký transcendentální Bob Crash. Měli bychom pochopit, co je principem našeho spojení s guruem a s guru-paramparou. Tím principem je právě disciplína. Takže teď budeme pokračovat dál se zasvěcováním.

Bhakta Jirka musí přijít sem a nabídnout své poklony tímto směrem.

Jaké jsou 4 regulativní principy?

Nejíst maso, ryby a vejce. Nemít nedovolený pohlavní styk. Nehazardovat. Neintoxikovat se.

Kolik kol musíš zpívat každý den?

Šestnáct.

Takže tvoje jméno je Vidyágati. Vidyágati znamená cíl, je to jméno Kršny. Gati znamená cíl, cíl veškerého poznání. Vidyá znamená poznání. Jsi služebníkem Kršny, který je cílem veškerého poznání.

Haré Kršna.